

Moje bytí

Autor příspěvku – paní Katka Bílá

Od prvních dnů kam sahá moje paměť v tomto životě, kdy jsem začala ve svém dětském věku vnímat svět, jsem nechápala, proč se mi to děje? Strachy, odstrkování, nepochopení, nikdo mě neměl rád. Jednoduše jsem byla velmi nešťastné dítě. Žila jsem v nefunkční rodině a podle toho vypadaly podmínky, kde se odehrával můj život. Opak byl pravdou. Byla jsem rozmazlená, vzteklá, nezvladatelná, ve škole jsem byla lempl, který nic nedotáhnul dokonce.

Někde v pozadí jsem tušila, že je něco jinak, že mi něco někam uniká a já nejsem schopná vidět, kam, jak a proč? Proč se to děje, proč mě? Neviděla jsem to ještě dlouho. Byla jsem slepá, jako kdybych měla přes oči šátek a nešel sundat. Dnes vím, že jsem byla nevědomá, naivní a hloupá. Vnímala jsem svět jen po povrchu. Moje úroveň vědomí byla nízká, žila jsem v pekle.

V dospívání jsem udělala spoustu špatných věcí, lhala jsem, podváděla, byla sobecká, myslela jen na sebe a své potřeby. Nechala jsem se zaslepit penězi a odehnala od sebe člověka, který mě měl rád, protože jsem se chtěla mít dobře, a mít vše co k životu přeci patří. Auto, dům, dovolenou. Nevěděla jsem, že na světě není předmět a požitek, který by mě udělal šťastnou, že uspokojí své potřeby na nízké úrovni. Netušila jsem, že ve skutečnosti trpí moje duše. Svět zkrátka končil na špičce mého vlastního nosu, a do něho ještě navíc hodně přšelo. Všechny jsem soudila, posuzovala, hledala jsem na všech jen chyby. Pro samou pýchu a aroganci jsem neviděla, že to vše je uvnitř mě samotné, že to já sama jsem plná nectností a zlosti, že já sama jsem to vše dopustila, že já sama jsem vinná. Neviděla jsem ani to, že jsem to právě Já, kdo s tím může něco udělat. Postavit se tomu čelem, přiznat si, že tenhle svinčík, ta chatrč je ten chrám, svatyně, kterou hledám. V ní žije moje duše ve strašných podmínkách a já jí tam nechávám trpět. Tuším, že toho je víc. Věci, které nejsem ještě schopná vidět ani teď.

Prosila jsem, dnes s určitostí vím, že jsem nevěděla koho a o co, ale prosila, aby se něco stalo, aby mi někdo pomohl. Pak se stal asi zázrak, stalo se to. Sled událostí, které mě dostaly z pekla ven, tam kde jsem dnes. Dnes už vím, vidím, že na to, abych se posunula, musím sebrat všechny síly, postavit se rovně, mít pevný postoj a začít něco dělat. Uklízet, vyčistit ten zašlý příbytek, aby mohl zase zazářit. Krásný dům plný lásky a pravdy. Poprosit za odpuštění všechny ty, kterým jsem ublížila, všem o kterých se domnívám, že ublížili mě, Odpustit. Přijmout vše, tak jak to je a být vděčná za příležitost vše napravit. S tím, s čím si nevím rady, odevzdat. Důvěřovat a opustit všechny pochyby a staré návyky.

Jsem vděčná za tu obrovskou lásku, kterou dostávám a za to, že je. Nemůžu jí ani všechnu pobrat a tak se chci podělit. Jsem vděčná za svůj život a šanci, kterou jsem dostala. Dnes už vím, že na mě záleží, jestli budu šťastná a jak bude můj život vypadat. Já nechci žít v pekle. Tuším, že tam někde venku je spousta bytostí, které mají plné ruce práce, abychom my všichni mohli tady na tomto krásném místě Být a z úcty k nim, chci být lepším člověkem.

Proto už vše špatné nebudu dělat a prosím celé nebe, aby mi dalo sílu vydržet.
Prosím celé nebe, aby dalo sílu nám všem. Doufám, že inspiroji alespoň jednu
lidskou bytost k pohledu do svého nitra.

Katka Bílá